

Sygnatura akt I Ns 922/11

POSTANOWIENIE

Dnia, 16 kwietnia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Oleśnicy, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący **SSR Ryszard Jaworski**

Protokolant Katarzyna Czerniawska

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2013 r.

przy udziale stron:

wnioskodawca **B. K., G. K.**

uczestnicy postępowania (...) **Spółka Akcyjna z/s w K.**

na rozprawie rozpoznał sprawę

o ustanowienie służebności przesyłu

postanawia

I. ustanowić na nieruchomości położonej w O., dla której Sąd Rejonowy w Oleśnicy prowadzi księgę wieczysta nr (...) w obrębie działki (...), służebność przesyłu na rzecz każdorazowego właściciela urządzeń przesyłowych zlokalizowanych na tej działce – zgodnie z opinią biegłego sądowego J. K. z 13.07.2012r. polegającą na posadowieniu urządzeń i dostępie do nich w zakresie niezbędnym do ich konserwacji i napraw uzasadnionych technologicznie;

II. zasądzić od uczestnika postępowania (...) S.A. z siedzibą w K. na rzecz wnioskodawców B. K. i G. K. solidarnie kwotę 7.600zł (siedem tysięcy sześćset) płatną w terminie 14 dni od uprawomocnienia się orzeczenia z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności;

III. zasądzić od uczestnika na rzecz wnioskodawców solidarnie kwotę 2.702zł tytułem kosztów postępowania.

Z/

1. resztę zaliczki zwrócić wpłacającemu;

2. kal. 21 dni

16.04.2013r.

Sygn. akt. I Ns 922/11

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy B. i G. K. wnieśli o ustanowienie na nieruchomości stanowiącej ich własność, położonej w O., obręb S. o nr ewidencyjnym działki (...), dla której Sąd Rejonowy w Oleśnicy prowadzi KW (...) na rzecz każdorazowego właściciela urządzenia przesyłowego – linii energetycznej zlokalizowanej na w/w działce służebności przesyłu. W zamian za ustanowienie służebności wnioskodawcy domagali się od uczestnika jednorazowego wynagrodzenia w kwocie 60.320zł.

Uzasadniając powyższe żądania podali, że są właścicielami nieruchomości położonej w O. (obręb S.), przez którą przebiega urządzenie przesyłowe należące do (...) S.A. w K.. Wnioskodawcy wskazali, że biorąc pod uwagę koszty i brak interesu publicznego w likwidacji w/w linii energetycznej zasadne jest unormowanie stanu prawnego poprzez ustanowienie służebności przesyłu. Wnioskodawcy wskazali, że żądają ustanowienia służebności obejmującej zarówno powierzchnię zajęłą pod słupy energetyczne jak i powierzchnię pod liniami energetycznymi oraz powierzchnię strefy ochronnej. Podali, że wg ich obliczeń linia wraz ze strefą ochronną zajmuje obszar ok. 754 m², zaś wysokość wynagrodzenia ustalili poprzez pomnożenie średniej wartości gruntu w O. (100zł/m²) przez współczynnik korekcyjny 0,8.

W odpowiedzi na wniosek uczestnik wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od wnioskodawców kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

W uzasadnieniu swojego stanowiska uczestnik przyznał, że nad nieruchomością stanowiącą własność wnioskodawców, położoną w miejscowości S., oznaczoną jako działka nr (...), przebiega linia energetyczna średniego napięcia 20 kV o numerze ruchowym L – (...), stanowiąca odgałęzienie od linii głównej nr L – 212 20kV relacji S. – O.. Linia ta została wybudowana przed 1945r. i stanowi tzw. „infrastrukturę poniemiecką”. Podał, że dla linii tej nie prowadzi się odrębnej dokumentacji paszportowej, zaś wszelkich zabiegów eksploatacyjnych tej linii dokonuje się w ramach eksploatacji linii głównej L-212 i uwidacznia się je w prowadzonym paszporcie ogólnym linii elektroenergetycznej nr L – 212. Uczestnik podał, że poprzednicy prawni uczestnika, a następnie on sam korzystali z w/w nieruchomości w dobrej wierze, o czym świadczy fakt, że infrastruktura elektroenergetyczna została posadowiona i istniała na nieruchomości stanowiącej własność wnioskodawców w następstwie obowiązywania i w oparciu o przepisy ustawy z dnia 28 czerwca 1950r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli. O dobrej wierze po stronie uczestnika świadczy również fakt, że wszelkie procesy remontowe dotyczące infrastruktury przeprowadzane były w pełni legalnie i w oparciu o wymagane akty administracyjne. Tym samym uczestnik podniósł zarzut zasiedzenia najpóźniej w dniu 17 sierpnia 2011r., tj. po upływie 20 lat od przeprowadzenia remontu kapitalnego linii L – (...). Podał, że wszelkiego rodzaju twierdzenia wnioskodawców, zarówno dotyczące wyliczeń rzekomo zajmowanej przez infrastrukturę uczestnika powierzchni nieruchomości wnioskodawców, jak i związane z wyliczeniami należnej im kwoty oparte są wyłącznie na całkowicie dowolnych i subiektywnych twierdzeniach samych wnioskodawców. Całkowicie niezrozumiałym jest jakoby infrastruktura elektroenergetyczna uczestnika miała zajmować powierzchnię 754m². Uczestnik podniósł, iż wywód ten pozostaje o tyle niezrozumiały, że na nieruchomości wnioskodawców nie istnieje nawet jakikolwiek słup lub inne urządzenie elektroenergetyczne, które fizycznie ingerowałoby w powierzchnię gruntu wnioskodawców. Niezrozumiałym wg uczestnika jest również to, aby linia średniego napięcia miała generować istnienie jakiejś bliżej nieokreślonej „strefy ochronnej” wokół infrastruktury elektroenergetycznej. Również wyliczenie stawki wynagrodzenia poczynione przez wnioskodawców pozostaje całkowicie dowolne i subiektywne.

Uczestnik podał, że ciągłość posiadania służebności wynika z faktu, że przedsiębiorstwo państwowe – Zakład (...) zostało skutkiem komercjalizacji przekształcone w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa tzn. Zakład (...) S.A., ta zaś w zamiarze konsolidacji przedsiębiorstw sektora energetycznego i skutkiem połączenia kilku spółek została przejęta przez Zakład (...) S.A. W rezultacie powstał podmiot, który zmieniając kilkakrotnie nazwę i siedzibę działa pod firmą (...) S.A. w K..

W toku postępowania dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:

Wnioskodawcy B. i G. K. są na prawach wspólności małżeńskiej współwłaścicielami nieruchomości położonej w O., obręb S., stanowiącej działkę nr (...) dla której Sąd Rejonowy w Oleśnicy prowadzi KW (...).

/dowód:

KW nr (...). Sądu – k. 5-7;

mapa nieruchomości – k. 8 i 40;

zeznania wnioskodawcy – k. 60;

Nad nieruchomością wnioskodawców jest posadowiona instalacja elektroenergetyczna linii nr L – 2194 20 kV stanowiąca własność uczestnika
– (...) S.A. w K..

/dowód:

(okoliczności bezsporne)

Decyzją nr 78/90 z dnia 19 września 1990r. udzielono Zakładowi (...) we W. pozwolenia na budowę sieci elektrycznej, średniego napięcia, budowy jednej stacji transformatorowej typu STSa – 20/250 w Z. oraz przebudowy (remontu) kapitalnego sieci elektrycznej 20 kV relacji O. – R. – S. – S. – B. – W. – Z. – S..

Protokołem z dnia 28 sierpnia 1991r. dokonano odbioru remontowanego obiektu linii napowierzchniowej 20 kV S. – S. L – (...); (...) z odgałęzieniami.

/dowód:

decyzja 78/90 z dnia 19.09.1990r. – k. 34;

protokół nr (...) z dnia 28.08.1991r. – k. 33;

paszport ogólny linii elektroenergetycznej nr L – 212 S. – O. – z dnia 20.02.1986r. – k. 35–39;

Zakład (...) Spółka Akcyjna postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu VI Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 17 czerwca 2004r. o sygn. akt WR. VI NS – REJ. KRS/(...) został przekształcony w spółkę o nazwie (...) Spółka Akcyjna. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 20 marca 2008r.,

o sygn. akt. WR. VI NS- REJ. KRS/(...)uczestniczka zmieniła nazwę na (...) Spółka Akcyjna. Kolejnymi postanowieniami Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 31 grudnia 2008r., sygn. akt WR. VI NS – REJ. KRS/(...), 16 stycznia 2009r., sygn. akt. WR. VI NS-REJ.KRS/(...) oraz z dnia 1 września 2011r. w sprawie

o sygn. akt. WR. VI NS- REJ. KRS/(...) spółka ostatecznie zmieniła nazwę na (...) Spółka Akcyjna.

/dowód:

postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej

–

k. 42, 44, 45, 47, 49;

Pismem z dnia 26 września 2011r. wnioskodawcy wezwali (...) S.A. Oddział we W. do zapłaty wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania z gruntu, unormowania stanu prawnego nieruchomości poprzez podpisanie stosownej umowy regulującej korzystanie z nieruchomości oraz odszkodowania za utratę wartości gruntu – działki nr (...) położonej

w O., obręb S. i zawarcia umowy ustanowienia służebności przesyłu za wynagrodzeniem nie mniejszym niż 60.320zł.

W odpowiedzi pozwana wniosła o przesłanie jej stosownej dokumentacji

– informując, iż brak dokumentów nie pozwala jej na analizę sytuacji formalno

– prawnej oraz zajęcie oczekiwanego stanowiska.

/dowód:

piśmo wnioskodawców z dnia 26.09.2011r. – k. 13;

piśmo uczestnika z dnia 04.10.2011r. – k. 14;

O ile istnienie na nieruchomości słupa linii napowietrznej w oczywisty sposób uniemożliwia wykorzystanie terenu zajętego przez taki obiekt to kwestię ograniczenia wykorzystania terenu pod przewodami linii należy rozpatrywać w kontekście zamiarów właściciela nieruchomości, które należy analizować w powiązaniu z dokumentami planistycznymi gminy.

Teren działki nr (...) objęty jest obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, który wskazuje na dopuszczalne przyszłościowe przeznaczenie terenu działki, co oznacza, że realizacja zabudowy – w tym mieszkaniowej (np.: rozbudowa istniejącego budynku mieszkalnego) – jest dopuszczalna.

Dopóki na terenie znajdującym się pod przewodami linii lub w niewielkiej odległości od przewodów nie zamierza się realizować obiektów budowlanych lub nie przewiduje się zagospodarowania terenu poprzez wykonanie wysokich nasadzeń (np. drzewa, wysokie krzewy), to może być on wykorzystywany praktycznie bez ograniczeń, jeśli tylko przestrzegane będą elementarne zasady ostrożności wynikające z tzw. zdrowego rozsądku.

Znaczące ograniczenia w wykorzystaniu terenu, przez który przebiega linia napowietrzna ujawniają się dopiero w przypadku zamiaru realizacji pod linią lub w jej sąsiedztwie, przede wszystkim obiektów budowlanych, przy czym ograniczenia te charakteryzowane są poprzez konieczność zachowania minimalnych odległości przewodów linii od obiektu budowlanego o określonym przeznaczeniu.

Nieco innym rodzajem ograniczenia w wykorzystaniu nieruchomości jest kwestia zapewnienia dostępu do linii jej właścicielowi, przede wszystkim w celu przeprowadzenia zabiegów konserwacyjno – remontowych lub usunięcia awarii. (...) jest oczywiste, że niedopuszczalne jest takie zagospodarowanie terenu pod linią i w jej sąsiedztwie, które uniemożliwi dostęp do przewodów linii napowietrznej, a przede wszystkim do słupów, np. w przypadku konieczności usunięcia awarii.

Przyjmując linię średniego napięcia (20 kV), prowadzoną na słupach żelbetowych, w których odległość pomiędzy sąsiednimi przewodami roboczymi tworzącymi układ płaski wynosi $b = 1,9\text{m}$, szerokość obszaru, w którym występują ograniczenia w realizacji zabudowy o wysokości porównywalnej z wysokością zawieszenia przewodów linii wynosić będzie 8m.

/dowód:

opinia biegłego sądowego z zakresu elektroenergetyki – k. 80-86;

opinia uzupełniająca - k. – 156-158; k. 237-238;

Szerokość pasa technologicznego określono zgodnie z opinią dr inż. M. S. na pas terenu szerokości 8,0m.

Powierzchnia pasa zajętego przez linie energetyczne (w rzucie pod liniami energetycznymi) wynosi na działce (...) $am^2 - 0,0122\text{ha}$.

Na działce (...) brak jest posadowienia słupów energetycznych.

/dowód:

opinia biegłego sądowego z zakresu geodezji i urzędzeń rolnych. –
k.113- 123 z zał.;

Wartość prawa służebności przesyłu jako podstawa do ustalenia wynagrodzenia z tytułu obciążenia nieruchomości gruntowej zabudowanej, położonej w O., obręb S. oznaczonej w operacie ewidencji gruntów jako działka (...), dla której Sąd Rejonowy w Oleśnicy prowadzi KW (...) wynosi jednorazowo 7600zł (płatność roczna 830zł).

/dowód:

opinia biegłego sądowego z zakresu szacowania nieruchomości
i przedsiębiorstw – k. 171-196;

opinia uzupełniająca – k. 229-231;

X X X

W rozpatrywanej sprawie niesporne było, że wnioskodawcy są właścicielami spornej działki zaś uczestnik właścicielem przebiegającej przez tą działkę linii energetycznej. Spór sprowadzał się do kwestii czy korzystanie przez uczestnika ze wspomnianej linii wymaga ustalenia odpowiedniej służebności (służebność przesyłu) czy też orzeczenie takie jest zbędne gdyż istnieje już służebność gruntowa (o treści zbliżonej do służebności przesyłu) która powstała w drodze zasiedzenia.

W tej ostatniej kwestii należy stwierdzić, że zarzut uczestnika postępowania (tak jak np. zarzut potrącenia, w procesie) powoduje, że żądanie wniosku uznać należy za niezasadne - co jednak nie pozwala na stwierdzenie tego zasiedzenia w treści orzeczenia, gdyż nie to jest przedmiotem postępowania. Zarzut zasiedzenia jest zatem jedynie zarzutem niweczącym prawo wnioskodawcy do ustanowienia służebności przesyłu – jednak ocenianym merytorycznie, z uwagi na to, że rzutuje na treść rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku o ustanowienie służebności.

W tym miejscu należy też wskazać, że pojawił się w doktrynie pogląd, że służebność przesyłu nie może być nabyta przez zasiedzenie (por. G. Matusiak, Glosa do uchwały S.N. z 02.06.2010r. III Czp. 36/13 Rej. 2011 u. 1 s. 125 i nas.). Jak się jednak wydaje ten pogląd odnosi się tylko do aktualnie istniejącej w systemie prawnym służebności przesyłu unormowanej w art. 305¹ kc. Nie stoi to zaś na przeszkodzie stwierdzenia zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu (por. post. S.N z 13.10.2011r. (V CSK 502/10). W tej sytuacji można przyjąć, że skoro instytucja służebności przesyłu została wprowadzona do systemu prawnego w dniu 3 sierpnia 2008r. (ustawa z 30 maja 2008r o zmianie ustawy kodeks cywilny i niektórych innych ustaw) to o ile zasiedzenia służebności gruntowej nastąpiło do tej daty – to wywołuje skutki także po wejściu w życie wskazanych wyżej przepisów. Od 3 sierpnia 2008r. nie można jednak przyjmować możliwości takiego zasiedzenia.

Pogląd odmienny sprowadzał by się bowiem do akceptacji możliwości stosowania do kwestii praw właścicieli urzędzeń przesyłowych dwóch różnych instytucji prawnych - z jednej strony służebności gruntowej, a z drugiej służebności przesyłu.

Reasumując, o ile do 3 sierpnia 2008r. właściciel linii przesyłowej nabył służebność gruntową polegającą na prawie korzystania z gruntu w kontekście przebiegającego przez niego urządzenia przesyłowego – to niweczy to prawo do ustanowienia służebności przesyłu (tak przez orzeczenie sądu jak i umownie) i w efekcie prowadzić powinno do oddalenia wniosku w zakresie tego żądania.

Można jednak pokusić się też o przyjęcie, że sam fakt ustanowienia służebności gruntowej na starych zasadach – nie pozbawia stron prawa do ustalenia służebności przesyłu, która „niweczyła” by wtedy tę służebność gruntową. Za taką interpretację zdawała by się przemawiać sama idea ustanowienia służebności przesyłu – jak też kwestia praw

właścicielskich do gruntu, których (mimo wprowadzenia do systemu prawnego nowej instytucji) właściciele nie mogą zrealizować z uwagi na zaszczość, co do których nie zawsze mogli skutecznie działać w zakresie ochrony swoich praw z uwagi na inny system polityczny.

Nie przesądzając nawet jednak tej kwestii należy dodać, że powołana przez uczestnika ustawa o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli dotyczyła jedynie doprowadzenia przewodów elektrycznych napięcia użytkowego do budynków mieszkalnych (art. 1 ust 1) i dostępu do posesji (art. 4) w celu wykonania prac przyłączeniowych. Sama w sobie nie „sankcjonowała” zatem żadnych kwestii związanych z prowadzeniem linii średniego i wysokiego napięcia.

Tą ostatnią kwestię uznać przy tym należy za nieistotną z punktu widzenia okoliczności faktycznych niniejszej sprawy, a to w związku z tym, że dla początku okresu ewentualnego zasiedzenia służebności gruntowej należy przyjąć nie datę budowy linii (przed wojną) ale jej modernizacji - a w zasadzie posadowienia nowej, tyle, że w przebiegu dotychczasowym. Od tego zaś czasu do dnia 3 sierpnia 2008r. nie upłynął okres umożliwiający zasiedzenie służebności gruntowej, Co powoduje, iż od

4 sierpnia 2008r. po stronie wnioskodawców powstało prawo do ustanowienia (lub żądania ustanowienia przez sąd) służebności przesyłu.

Przed przejściem do omówienia samej kwestii ustanowionej służebności i zasad ustalenia odszkodowania - dla porządku wskazać jednak należy zasady rządzące kwestią zasiedzenia; w tym zasiedzenia służebności gruntowej na rzecz zakładów zarządzających sieciami przesyłowymi.

Należy zatem przypomnieć, że zgodnie z art. 352 § 1 k.c., kto faktycznie korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności, jest posiadaczem służebności. Art. 292 k.c. stanowi zaś, że służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie, jednak tylko w wypadku, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia; stosuje się w tym wypadku odpowiednio przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie. Zgodnie zaś z art. 172 § 1 k.c. posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). Po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze.

W myśl przytoczonych przepisów do nabycia służebności przez zasiedzenie konieczne jest łączne spełnienie następujących przesłanek:

1) korzystanie z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności (posiadanie służebności – art. 352 § 1 k.c.), obwarowane dodatkowym wymogiem istnienia trwałego i widocznego urządzenia (art. 292 k.c.);

2) upływ określonego czasu, przy czym długość wymaganego okresu zależy od dobrej lub złej wiary w chwili rozpoczęcia korzystania z nieruchomości. Ustawa przewiduje przy tym domniemanie dobrej wiary (art. 7 k.c.). Do okresu posiadania koniecznego do zasiedzenia można doliczyć okres posiadania przez poprzednika, jeśli nastąpiło przeniesienie posiadania, albo obecny posiadacz jest spadkobiercą poprzedniego (art. 176 k.c.). Za równoznaczne z przeniesieniem posiadania należy uważać przejście posiadania w drodze sukcesji uniwersalnej (tak S. Rudnicki, Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga druga. Własność i inne prawa rzeczowe, wyd. 6, Warszawa 2004, s. 211).

Jak wskazał tutaj Sąd Okręgowy m.in. w uzasadnieniu postanowienia z dnia 6 grudnia 2011r., sygn. akt II Ca 1195/11 Przedsiębiorstwo państwowe przed dniem 1 lutego 1989 r. wykonywało władztwo mogące doprowadzić do zasiedzenia służebności gruntowej, choć na rzecz jednolitego funduszu własności państwowej, a po 1 lutego 1989 r. dla siebie we własnym imieniu. Zaliczenie posiadania poprzednika (w tym wypadku Skarbu Państwa) jest możliwe, jeżeli podczas biegu zasiedzenia nastąpiło przeniesienie posiadania. Przy ocenie posiadania prowadzącego do zasiedzenia służebności gruntowej chodzi przy tym o faktyczne korzystanie z gruntu w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność, zaś władanie w zakresie służebności gruntowej kwalifikuje się w myśl regulacji art. 336 k.c. jako posiadanie zależne. Tym samym, zmiana posiadania następuje w sferze faktycznej przez odmienne władanie i stanowi czynność realną, a nie czynność prawną (por. postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 5 czerwca 2009 r. sygn. akt I CSK 392/08, Lex nr 578032, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2008 r. sygn. akt I CSK 458/07, LEx 484711).

Zgodnie z art. 172 k.c. w pierwotnym brzmieniu, termin zasiedzenia wynosił 10 lat, a jeśli posiadacz uzyskał posiadanie w złej wierze – 20. Terminy te uległy wydłużeniu z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy

– Kodeks cywilny, odpowiednio do lat 20 i 30. A gdy do chwili wejścia w życie wspomnianej ustawy (1 października 1990 r.) nie upłynął 10-letni termin zasiedzenia, stosuje się wydłużone terminy (20 i 30-letni) – i który to termin nie upłynął do 3 sierpnia 2008r.. To zaś powoduje, że właściciel ma podstawę do ubiegania się o ustanowienie na jego nieruchomości służebności przesyłu za wynagrodzeniem.

Dokonując opisu (zakresu) tej służebności sąd oparł się na opinii biegłego geodety, który wytyczył przebieg linii wraz z pasem technicznym ustalonym z kolei przez biegłego z zakresu elektroenergetyki. Ten ostatni biegły ocenił bowiem parametry techniczne linii i zakres jej oddziaływania, które zarazem wyznaczają strefę uprawniającą uczestnika do ingerencji w prawo własności wnioskodawców w zakresie dotyczącym napraw i konserwacji linii. Dotyczy to też prawa wejścia i wjazdu na grunt – o ile wymagają tego względy techniczne lub awarie linii.

W tej sytuacji ponieważ służebność została ustanowiona orzeczeniem sądu – co wyłączyło negocjacje stron co do warunków tego ustanowienia – na podstawie art. 305² §2 kc właściciel ma prawo żądać odpowiedniego wynagrodzenia za ustanowioną służebność. To wynagrodzenie może być ustalone zarówno jako należność okresowa jak i płatna jednorazowo – przy czym za bardziej właściwe uznać należy to drugie rozwiązanie. Posadowienie linii przesyłowej zmniejsza bowiem wartość nieruchomości, a co za tym idzie odszkodowanie ma zrekompensować właścicielom utratę tej wartości.

W tym zakresie utratę tej wartości biegły sądowy wyliczył na kwotę określoną w treści zapadłego orzeczenia. Opinię tą uznać należało za pełną i nie budzącą wątpliwości. Biegły dokonując wyceny dysponował bowiem także opinią geodety oraz biegłego z zakresu elektroenergetyki – a zatem miał pełną wiedzę w zakresie oddziaływania linii na nieruchomość i zakresie ograniczeń jakich doznaje właściciel w związku z ustanowioną służebnością.

Zarzuty wnioskodawców do tej opinii uznać zatem należało jedynie za dowolną polemikę, tym bardziej, że w opinii uzupełniającej biegła nader obszernie odniosła się do uwag wnioskodawców, wskazując przesłanki którymi kierowała się przy wydaniu opinii. Brak zatem było podstaw do opinii tej zakwestionowania, a co za tym idzie ustalenia tej opinii legły u podstaw poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 520 §2 kpc. Strony tego postępowania były bowiem w różny sposób zainteresowane w wyniku postępowanie,

a spór w istocie zbliżony był do sprawy procesowej w której zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy normuje art. 98 kpc. W tej sytuacji zatem na rzecz wnioskodawcy zasądzono poniesione przez niego koszty, na które składa się opłata od wniosku, wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową w stawce minimalnej określonej w § 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłaty za czynności radców prawnych oraz zwrot poniesionych wydatków, przy uwzględnieniu, że część zaliczki wpłaconej w toku postępowania została zwrócona wpłacającemu.

Z/

1. odpis post. wraz z uzasad. dor. pełn. uczestnika

18.04.2013r.